

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 28.05.2009
Spisová značka: 20 Cdo 3259/2007
ECLI: ECLI:CZ:NS:2009:20.CDO.3259.2007.1
Typ rozhodnutí: Usnesení
Heslo:
Dotčené předpisy:
Kategorie rozhodnutí: E

20 Cdo 3259/2007

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Krbka a soudců JUDr. Miroslavy Jirmanové a JUDr. Vladimíra Mikuška v exekuční věci oprávněného A. K., zastoupeného advokátem, proti povinnému Z. B., pro 1.300.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 92 Nc 10210/2006, o dovolání oprávněného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2006, č.j. 9 Co 1621/2006-30, takto:

I. Dovolání se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

V záhlaví uvedeným rozhodnutím krajský soud potvrdil usnesení ze dne 17. 7. 2006, č.j. 92 Nc 10210/2006-20, kterým okresní soud zamítl návrh oprávněného na nařízení exekuce k uspokojení pohledávky 1.300.000,- Kč s 6 % úroky od 10. 2. 1999 do zaplacení, směnečné odměny 4.333,- Kč, nákladů směnečného řízení 52.644,- Kč a nákladů exekuce. Exekučním titulem ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti /exekuční řád/ a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 120/2001 Sb.“), je směnečný platební rozkaz Krajského obchodního soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 1999, č.j. 2 Sm 117/99-7, který přiznal právo společnosti Ř. H., s.r.o. Odvolací soud uzavřel, že návrhu na nařízení exekuce nelze vyhovět, neboť oprávněný kvalifikovaně neprokázal, že na něj přešlo právo z exekučního titulu (§ 36 odst. 3, 4 zákona č. 120/2001 Sb.); listinou způsobilou prokázat přechod práva není směnka s rubopisem ani smlouva o převodu cenného papíru, která je soukromou listinou, na níž nebyly úředně ověřeny podpisy účastníků.

Rozhodnutí odvolacího soudu napadl oprávněný dovoláním, jímž podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), namítá nesprávné právní posouzení věci. Dovolatel prosazuje, že s ohledem na to, že společnost Ř. H., s.r.o. mu rubopisem postoupila práva vyplývající ze směnky, vyplývá přechod práva z exekučního titulu z ustanovení § 11 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona č. 191/1950 Sb., směnečného a šekového, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 191/1950 Sb.“), tedy přímo ze zákona. Připustil-li by dovolatel opodstatněnost názoru soudů obou stupňů, pak za situace, kdy osoba, která za postupitele podepsala smlouvu o postoupení pohledávky, nežije, takže nedostatek listiny nelze ověřením jejího podpisu již napravit, oprávněný nemůže svůj nárok z titulu rubopisované směnky a smlouvy o postoupení pohledávky v exekuci podle zákona č. 120/2001 Sb. vymáhat. Podle dovolatele se jedná o porušení zásady zákazu retroaktivity, neboť v době indosace směnky a podpisu smlouvy nebyl zákon č. 120/2001 Sb. součástí právního řádu a on nemohl vědět, že tyto listiny v pozdějším řízení neobstojí. V popsanych okolnostech spatřuje dovolatel zásadní právní význam napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů navrhl, aby dovolací soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolání není přípustné.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to

zákon připouští.

Je-li napadeným rozhodnutím – jako v projednávaném případě – usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení, kterým soud prvního stupně rozhodl o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce, § 130 zákona č. 120/2001 Sb.), je dovolání ve smyslu § 238a odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustné za podmínek vymezených v § 237 odst. 1 písm. b) nebo c) o.s.ř. (srov. § 238a odst. 2 o.s.ř.). Protože použití ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. je vyloučeno (usnesení soudu prvního stupně nepředcházelo dřívější, odvolacím soudem zrušené, rozhodnutí téhož soudu), zbývá přípustnost dovolání vyvozovat již jen z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., které ji spojuje se závěrem odvolacího soudu, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. O takový případ jde zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo odvolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o.s.ř.).

Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu citovaného ustanovení spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí po stránce právní, vyplývá, že dovolací přezkum se otevírá toliko pro posouzení otázek právních, navíc otázek zásadního významu; způsobilým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit, je tedy pouze důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., jímž dovolatel správnost rozhodnutí poměruje. Při přezkumu rozhodnutí – a tedy i v rámci posouzení zásadního významu právní otázky, jejíž řešení odvolacím soudem dovolatel zpochybnil – je dovolací soud uplatněným důvodem včetně jeho obsahového vymezení vázán (§ 242 odst. 3, věta první, o.s.ř.).

Oprávněné argumenty ve prospěch závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam, dovolacímu soudu sice předložil, avšak jejich hodnocením k takovému závěru dospět nelze.

V usnesení ze dne 31. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 461/2004, Nejvyšší soud – vysvětliv povahu indosamentu a majitelství směnky – zdůraznil, že ze zákona č. 191/1950 Sb. nevyplývá, že na majitele směnky, jenž právo k ní prokázal způsobem stanoveným v čl. I. § 16 odst. 1 cit. zákona a jenž je osobou odlišnou od osoby oprávněné ze směnečného platebního rozkazu (exekučního titulu) vydaného na základě směnky, která byla indosována, přechází (bez dalšího) i právo z takového rozhodnutí. Názor odvolacího soudu, že aktivní legitimace oprávněného musí být prokázána kvalifikovanými listinami (§ 36 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb.), je souladný se závěry shora uvedenými, na nichž dovolací soud nehodlá nic měnit.

V souladu s ustálenou judikaturou je též závěr, že ověřený opis smlouvy s neověřenými podpisy k prokázání přechodu práva z exekučního titulu nestačí, neboť vidimací se soukromé listině vyšší kvalita věrohodnosti neposkytuje; vzhledem k principu formalizace předpokladů nařízení exekuce je nezbytné ověření podpisů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 1998, sp. zn. 2 Cdon 721/97, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 1/1999 pod č. 4, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1772/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura 5/1999 pod č. 50, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2005, sp. zn. 21 Cdo 2053/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura 3/2005 pod č. 43, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2006, sp. zn. 20 Cdo 3104/2005).

Námítka oprávněného stran nepřipustné retroaktivity není přípustná. Exekuci lze nařídit pouze za splnění předpokladů vymezených zákonem č. 120/2001 Sb. Ostatně povinnost kvalifikovaně prokázat přechod práva z exekučního titulu stíhá oprávněného i v řízení o výkon rozhodnutí podle části šesté o.s.ř. (srov. § 256 odst. 2 o.s.ř.).

Není-li dovolání přípustné ani podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., Nejvyšší soud je odmítl (§ 243b odst. 5, věta první, § 218 písm. c/ o.s.ř.).

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 5, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o.s.ř. (povinnému v tomto stadiu řízení žádné náklady nevznikly).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Pavel Krbek, v. r.

předseda senátu